

[Arbejdsministeren.]

teresse for spørgsmålet om pigerne og deres placering på arbejdsmarkedet. Jeg vil derom gerne sige, at jeg for så vidt er overrasket over, at man kan læse lovforslaget, som om det er skrevet for drenge alene, for det er det ikke, begge køn har lige ret og adgang. Skal vi fremme kvindelig arbejdskrafts placering både på arbejdsmarkedet og i uddannelsen, sker det ikke alene ved at skaffe et bedre oplysningsmateriale, men lige så ofte gælder det om at få hjemmene noget anderledes indstillet over for, om deres piger skal have en uddannelse på lige fod med drengene, og at få arbejdsgiverne indstillet på, at pigerne er lige så dygtige, når de har lært deres fag, som drengene er. Jeg mener, at vi naturligvis skal stille det bedst mulige materiale til rådighed også med hensyn til det, man kalder specielle pigefag. Derfor må man dog ikke tro, at man får pigerne lige så stærkt placeret som drengene. Det vil som sagt bero på arbejdsgiverne og på hjemmene.

Der har dernæst været talt en del om erhvervsvejledningsrådets sammensætning. Det er rigtigt, at der gør sig mange betydelige interesser gældende her, fordi mange interesserer sig for opgaven og mange allerede har taget den op. Derfor er det meget vanskeligt at få alle, der interesserer sig for arbejdet, med i rådet. Der er her nævnt funktionærinteresser, der er nævnt kvindeinteresser, og der er også nævnt de ikke-faglærtes interesser. Nu nævner jeg nogle, der ikke er med i det foreslåede råd. Der er landbruget, lærerorganisationerne, ungdommen, som jo er stærkt optaget af disse ting, samt søfarten — også nævnt af det ærede medlem hr. K. B. Andersen. Der er organerne for alle de sociale anvisninger i henhold til den nye revalideringslov, som lige er vedtaget, for erhvervsvejledningsarbejdet gennem socialforsorgen, for den civile uddannelse i militæret, hvor man søger at placere folk, som skal over i andet erhverv, og der er fængselsvæsenet. Alle disse kunne hver for sig være berettiget til at være repræsenteret, hvis vi var ligeglade med, hvor effektivt vi gjorde det udvalg, vi skal arbejde med, men det kan vi ikke være, og derfor er jeg gået den vej at skære rådet ned til det mindst mulige, til en formand, nogle fra administrationen og så de 3 centralt placerede

skoleledere, der direkte og hver dag har med disse ting at gøre.

Når vi har valgt at lade formanden udnævne af kongen, er det ikke for at gøre ham særlig fin og heller ikke for at gøre ham til en heltidsansat særlig høj funktionær, slet ikke, men vi har lagt vægt på, at loven er en koordineringslov også for andre end arbejdsministeriet, og derfor har vi set sådan på det, at hvis man lod rådets formand udnævne af kongen og ikke af arbejdsministeren, måtte han stå neutralt i forhold til alle parter, og det er årsagen til den placering, han her har fået.

Jeg har spekuleret meget på, hvilken vej man burde gå; og resultatet er altså blevet den ordning — som det nu siddende § 8-udvalg har støttet, efter mange svære overvejelser, for jeg skulle sætte nogle af dets medlemmer ud — at vi tog så snævert et udvalg som vel muligt, men at vi formede paragraffen sådan, at alle de andre interesser også kunne blive tilgodeset. Derfor vil jeg anbefale de ærede medlemmer, at de prøver på at lægge noget mere vægt på § 2, stk. 2, end de har gjort. Deri står nemlig ganske klart, at det pågældende råd kan supplere sig med særlig sagkyndige, eller rådet kan i enkelte tilfælde, når man står over for en særlig opgave, tilkalde særlige personer, eller man kan, hvis man står over for en ganske speciel opgave inden for en kreds af fag, nedsætte et udvalg, som specielt skal arbejde med denne opgave. Det vil altså sige, at erhvervsvejledningsrådet vil kunne drage alle berettigede interesser med ind i arbejdet, for så vidt opgaver inden for deres interessefelt kommer til at ligge for. Jeg tror, at rådets sammensætning må diskuteres ud herfra i stedet for, at man går ind for, at vi skal have et meget stort organ, som vil blive meget besværligt at arbejde med. Det er koordineringsprincippet, som må være det afgørende. Det er således, at alle de steder, hvor man beskæftiger sig med erhvervsorientering og erhvervsvejledning, går det efter de samme linjer og på basis af det samme materiale, som fremskaffes af en central institution, nemlig arbejdsdirektoratet.

Der er naturligvis i et sådant forslag mange enkeltheder, man kan diskutere. Jeg tror, det var det ærede medlem hr. Poul Thomsen, som talte om § 1, stk. 1, og spurgte,